

1

Лятото на 2015 г.

Има снимка на майка Тереза, закачена върху стената в нашата всекидневна, където би бил телевизорът, ако можехме да си позволим такъв модел, който виси на стената, или дори дом с такива стени, върху които би могло да се монтира телевизор.

Стените на караваната, която е нашият дом, не са като стените на нормалните къщи. В караваната стените се ронят под ноктите ти като тебешир дори само ако леко ги одраскаш.

Веднъж попитах майка ми, Джанин, защо държи снимка на майка Тереза върху стената на всекидневната ни.

– Кучката е измамница – заяви тя.

Думите са нейни. Не мои.

Мисля си, че когато ти самият си ужасен човек, да откриваш най-лошото в другите, се превръща в нещо като тактика на оцеляване. Изцяло се съсредоточаваш в тъмнината в душите на другите с надеждата да прикриеш истинската сянка на собствения си мрак. Точно по този начин майка ми бе прекарала целия си живот. Винаги търсейки най-лошото в хората. Дори в собствената си дъщеря.

Дори в майка Тереза.

Джанин лежи на кушетката в същата поза, в която я оставих, когато преди осем часа излязох, за да поема смяната си в закусвалнята „Макдоналдс“. Взира се в снимката на майка Тереза, но всъщност без да я вижда. Сякаш очите ѝ са спрели да работят.

Спрели са да възприемат.

Джанин е зависима. Разбрах го, когато бях на девет, но тогава зависимостите ѝ бяха ограничени до мъже, алкохол и хазарт.

През годините зависимостите ѝ станаха много по-явни и доста по-смъртоносни. Мисля, че беше преди пет години, точно когато навърших четиринайсет, когато за пръв път я сварих да си инжектира „мет“. Щом човек започне редовно да използва мет, животът му драстично се скъсява. Веднъж потърсих информация за това в гугъл на един от компютрите в училищната библиотека. *Колко дълго може да живее човек, пристрастен към мет?*

От шест до седем години се казваше в интернет.

През годините няколко пъти съм я намирала в безсъзнание, ала този път е различно. Този път усещам, че е краят.

– Джанин?

В гласа ми звучи спокойствие, каквото със сигурност не би трябвало да изпитвам в този момент. Предполагам, че гласът ми би трябвало да трепери или изобщо да го няма. Чувствам се някак си засрамена от липсата ми на реакция в този момент.

Пускам чантата в краката си, докато напрегнато се вирам в лицето ѝ от другия край на всекидневната. Отвън вали, а аз дори още не съм затворила входната врата, затова продължавам да подгизвам. Но да затворя вратата и да предпазя гърба си от дъжда, в момента е последната ми грижа, докато се вирам в Джанин, която се е втренчила в майка Тереза.

Едната ръка на Джанин е обвита около корема ѝ, другата виси от кушетката, а пръстите ѝ докосват протъркания килим. Лицето ѝ е леко подпухнало, което я прави да изглежда по-млада. Не по-млада за възрастта си – тя е само на трийсет и девет, – а по-млада, отколкото нейните зависимости я бяха състарили. Страните ѝ не са толкова хлътнали, а бръчките, образували се около устата ѝ през последните няколко години, сякаш са изгладени с ботокс.

– Джанин?

Нищо.

Устата ѝ е леко отворена, разкривайки част от пожълтелите нашърбени и развалени зъби. Сякаш е била насред изречението, когато животът я е напуснал.

От доста време съм си представяла този момент. Поняко-

га, когато мразиш някого достатъчно силно, не можеш да се възпреш да не лежиш буден нощем и да се питаш какъв би бил животът, ако този човек беше мъртъв.

Представях си го различно. Представях си, че ще бъде по-драматично.

Взира се още малко в Джанин, за да се уверя дали това просто не е някакъв транс. Правя няколко крачки, сетне спирам, когато виждам ръката ѝ. От вътрешната страна на сгъвката на лакътя ѝ върху кожата стърчи игла.

Щом я зървам, реалността ме обгръща като лепкав слузест воал и ми се повдига. Завъртам се и побягвам от стаята. Имам чувството, че ще повърна, затова се надвесвам над прогнилото перило, като внимавам да не се облягам прекалено много, за да не се разклати под ръката ми.

Изпитвам облекчение, когато повръщам, защото бях започнала да се тревожа от липсата ми на реакция в този момент, решително и завинаги променящ живота ми. Може би не съм истерична, както би трябвало да бъде една дъщеря в такава ситуация, но поне чувствам *нещо*.

Избърсвам устата си с ръкава на униформената ми риза от „Макдоналдс“. Сядам върху стъпалото, въпреки че дъждът продължава да се лее от безмилостното нощно небе.

Косата и дрехите ми са съвсем мокри. Както и лицето ми, но не от сълзи.

Мокро е от дъжда.

Мокри очи и сухо сърце.

Затварям очи и притискам длани към лицето си, опитвайки се да реша дали безчувствеността ми е заради начина, по който съм отгледана, или съм се родила сбъркана.

Чудя се кой начин на отглеждане е по-лош за един човек. Такъв, при който си закрилян и обичан до такава степен, че нямаш представа колко жесток може да бъде светът, докато не стане твърде късно да придобиеш умения за оцеляване и справяне, или да израснеш в дом като моя. Най-уродливият вариант на семейство, където оцеляването и справянето с живота е единственото, което научаваш.

Преди да стана достатъчно голяма, за да работя и да изкарвам пари, за да си купя храна, имаше много нощи, когато съм лежала будна, неспособна да заспя, защото стомахът ме боли

и ме присвива от глад. Джанин веднъж ми каза, че ръмженето, идещо от стомаха ми, било на изгладняла котка, която живеела в мен, и котката щяла да ръмжи, ако не я нахраня с достатъчно храна. Всеки път след това, когато бях гладна, си представях, че тази котка търси нещо за ядене в празния ми стомах. Страхувах се, че ще изяде вътрешностите ми, ако не я нахраня, защото понякога се тъпчех с разни неща, които не бяха за ядене, само за да утоля глада на котката.

Веднъж Джанин ме остави сама толкова дълго, че изядох старите обелки от банани и черупките на яйцата от боклука. Дори се опитах да изям няколко хапки от пълнежа на възглавницата на кушетката, но бяха прекалено твърди, за да ги преглътна. По-голяма част от детството си прекарах изплашена до смърт, че съм изядана бавно отвътре от онази освирепяла от глад котка.

Не знам дали някога тя е отсъствала за повече от един ден, но на едно малко дете времето изглежда безкрайно дълго, когато е само.

Помня как тя се прибираше, препъвайки се през вратата, стоварваше се върху кушетката и оставаше така с часове. Аз заспивах, свита на топка в другия край на леглото, прекалено изплашена, за да я оставя сама.

Но на сутринта след пьянското ѝ завръщане се събуждах и я заварвах да приготвя закуска в кухнята. Невинаги беше традиционна закуска. Понякога беше яхния от грах, друг път яйца или претоплена пилешка супа от консерва.

Бях на около шест, когато започнах да наблюдавам как си служи с печката през тези сутрини, за да знам как да си сготвя следващия път, когато тя изчезне.

Питам се колко ли шестгодишни деца се учат сами как да се оправят с готварската печка, защото вярват, че ако не могат, ще бъдат изядени живи от гладната котка, обитаваща вътрешностите им.

Предполагам, че е въпрос на късмет. Повечето деца имат родители, които ще им липсват, когато умрат. А ние, останалите, имаме родители, които стават по-добри родители, когато умрат.

Най-хубавото нещо, което майка ми някога е правила за мен, е да умре.

* * *

Бъз ми каза да седна в полицейската му кола, за да не стоя на дъжда и да не бъда в караваната, докато прибираха тялото. Наблюдавах вцепенено, докато я изнасяха на носилка, покрити с бял чаршаф. Сложиха я отзад в микробуса на съдебния лекар. Дори не си направиха труда да я отведат с линейка. Нямаше смисъл. Почти всички под петдесет години, които умират в този град, умират от пристрастяване.

Дори няма значение от какъв вид – накрая всички са мъртви.

Притискам буза до стъклото на прозореца на колата и се опитвам да гледам към небето. Тази вечер няма звезди. Дори не мога да видя луната. От време на време проблясва светкавица, осветявайки надвисналите като гроздове черни облаци.

Много подходящо.

Бъз отваря задната врата и се привежда. Дъждът вече е намалял до ръмеж, затова лицето му е мокро, но има вид, сякаш е покрито с капчици пот.

– Искаш ли да те закарам някъде? – пита той.

Клатя глава.

– Искаш ли да се обадиш на някого? Можеш да използваш мобилния ми телефон.

Отново клатя глава.

– Ще се оправя. Мога ли вече да си вляза вътре?

Не знам защо действително искам да се върна в караваната, където майка ми е поела последния си дъх, но в момента нямам по-примамлива възможност.

Бъз отстъпва настрана и разтваря чадър, въпреки че дъждът е намалял, а аз вече съм мокра до кости. Остава на крачка зад мен и държи чадъра над главата ми, докато вървя към караваната.

Не познавам много добре Бъз. Познавам сина му, Дакота. Познавам Дакота по толкова много начини – всички начини, които ми се ще да не бях познавала.

Чудя се дали Бъз знае що за син е отгледал. Бъз ми изглежда свестен тип. Никога не е тормозил мен или майка ми. Понякога спира колата си, докато патрулира из парка за каравани. Винаги ме пита как съм, а аз имам чувството, че когато го из-

рича, почти очаква да го помоля да ме отведе оттук. Но аз не го правя. Хората като мен много добре умеят да се преструват, че всичко им е наред. Винаги се усмихвам и му отвърщам, че се чувствам чудесно, а после той въздъхва, сякаш изпитва облекчение, че не му се налага да се обажда на някоя от службите за закрила на децата.

Щом отново се озовавам във всекидневната, неволно се втренчвам в кушетката. Сега изглежда различно. *Като че ли някой е умрял на нея.*

– Можеш ли да останеш тук през нощта? – пита Бъз.

Извърщам се и го виждам да стои на прага с чадъра над главата си. Гледа ме, сякаш се опитва да прояви съчувствие, но навярно умът му вече е съсредоточен върху всичката бумащина, която от това току-що му бе причинена.

– Мога. Добре съм.

– Утре можеш да отидеш до траурната агенция, за да уредиш погребението. Те казаха, че след десет е добре.

Кимам, но той не си тръгва. Просто стои там, пристъпвайки от крак на крак. Затваря чадъра, преди да прекрачи прага, все едно е суеверен, после пристъпва вътре.

– Виж – подхваща той и толкова силно смръщва лице, че голото му теме се сбръчква. – Ако решиш да не отидеш в траурната агенция, ще ѝ устроят бедняшко погребение. Няма да имаш право на служба, но поне няма да ти искат пари.

Изглежда засрамен, задето дори го е предложил. Погледът му се стрелва към снимката на майка Тереза върху стената, сетне го забива в краката си, като че ли тя току-що го е смъррила.

– Благодаря.

И без това се съмнявам, че някой би дошъл на службата.

Тъжно е, но е истина. В крайна сметка майка ми беше една самотница. Е, мотаеше се с обичайната си тайфа в бара, където висеше през последните двацет години, но онези хора не бяха нейни приятели. Всички бяха просто други самотници, които се търсят един друг, за да бъдат самотни заедно.

Ала дори и тази тайфа беше намаляла значително благодарение на зависимостите, опустошаващи този град. А и хората, с които общуваше, не ходеха по погребения. Повечето от тях навярно имаха заповеди за арест и избягваха всякакви органи-

зирани събития, боейки се да не би да са някакъв полицейски заговор, за да ги приберат на топло.

– Искаш ли да се обадя на баща ти? – пита той.

Взира се за миг в него, осъзнавайки, че накрая ще се наложи да направя точно това, но се питам колко дълго мога да го отлагам.

– Бейя – казва той, произнасяйки името ми с „ей“.

– Произнася се Бея.

Не знам защо го поправам. Той го изрича погрешно, откак-то го познавам, но досега никога не съм си правила труда да му го кажа.

– Бея – поправа се той. – Знам, че не е моя работа, но... ти трябва да се махнеш от този град. Знам какво се случва с хора като...

Замълчава, сякаш това, което се канеше да изрече, би ме обидило.

– На хора като мен? – довършвам аз.

Сега Бъз изглежда още по-засрамен, макар да знам, че той просто има предвид *хора като мен* в общия смисъл. Хора с майки като моята. Бедни хора, които не могат да се измъкнат от този град. Хора, които свършват като сервитьорки в закувалня, разнасяйки храна, докато душата им опустее. Тогавя някой дилър им предлага малко дрога, с която изкарват смяната си, все едно са в дискотека, и преди да се усетят, вече не могат да преживеят нито един нещастен ден без дозата, отдавайки се на измамното чувство по-настървено, отколкото на грижите за собственото си дете. После започват да вкарват наркотика направо във вените си и накрая свършват, втрещени в майка Тереза, докато свръхдозата ги убива, когато всичко, което действително са искали, е да избягат от грозотата на своя живот.

Бъз се чувства неудобно да стои вътре в този дом. Искам той просто да си тръгне. Изпитвам по-голямо съжаление към него, отколкото към себе си, а аз съм тази, която току-що е намерила майка си мъртва на кушетката.

– Изобщо не познавам баща ти, но знам, че той е плащал наема за тази каравана, откак-то си се родила. И това ми подсказва, че той е по-добрият вариант, отколкото да останеш в този град. Ако имаш възможност да се измъкнеш, трябва да се

възползваш от нея. Животът, който водеше тук... не е достатъчно добър за теб.

Това навярно е най-милото нещо, което някой някога ми е казвал. И излиза от устата на бащата на Дакота.

Той се вижда още минута в мен, като че ли иска да ми каже още нещо. Или може би очаква да му отговоря. И в двата случая в стаята се възцарява тишина, докато той кимва и излиза. Най-после.

След като затваря вратата, аз се извърщам и се втрещвам в кушетката. Взирам се толкова дълго, че накрая погледът ми се замъглява. Странно е как целият ти живот може да се промени в часовете между събуждането и лягането за сън.

Колкото и да не ми се ще да го призная, Бъз е прав. Не мога да остана тук. Никога не съм възнамерявала, но мислех, че разполагам поне с лятото, за да се подготвя за заминаването си.

Скъсвах си задника от работа, за да се измъкна от този град, и веднага щом настъпи август, ще бъда в автобуса за Пенсилвания.

Спечелих волейболна стипендия в Държавния университет на Пенсилвания. През август завинаги ще се разделя с този живот, и то не заради нещо, което майка ми е направила за мен, или защото баща ми ме е измъкнал оттук. Всичко съм го постигнала аз.

Аз искам тази победа.

Аз искам да бъда причината, поради която ще се превърна в това, към което се стремя.

Не желая Джанин да има заслуга за всичките хубави неща, които може да ми се случат в бъдеще. Никога не съм ѝ казвала за волейболната стипендия, която получих. На никого не съм казала. Накарах треньора си да се закълне, че ще го запази в тайна и няма да позволи да се напише за това в училищния вестник, нито да се публикува снимка в годишника на випуска.

Никога не съм казала и на баща си за стипендията. Дори не съм сигурна, че той знае, че играя волейбол. Моят треньор се погрижи да се снабдя с всичко, от което се нуждая, като пособия, оборудване и екип. Бях толкова добра, че той не позволи на финансовото ми положение да ми попречи да бъда част от отбора.

Не се наложи да моля родителите си за нито едно-едничко нещо, свързано с волейбола.

Чувствам се странно да ги наричам родители. Те са ми дали живот, но това е единственото, което някога съм получила от тях.

Аз съм резултат от случаен секс за една нощ. Баща ми живеел във Вашингтон и бил по работа в Кентъки, когато срещнал Джанин. Била съм на три месеца, когато разбрал, че Джанин е забременяла от него. Открил, че е станал баща, когато тя му изпратила документите за детска издръжка.

Той идваше да ме вижда веднъж годишно, докато навърших четири години; после започна да ми изпраща билет за самолет, за да го посещавам във Вашингтон.

Той не знае нищо за живота ми в Кентъки. Не знае нищо за зависимостите на майка ми. Не знае нищо за мен, с изключение на това, което аз съм му казала, а то е много оскъдно.

Аз съм изключително потайна за всеки аспект от живота си. Тайните са единствената ми ценност.

Не съм казала на баща си за стипендията поради същата причина, заради която никога не казах и на майка си. Не желая той да се гордее, че има дъщеря, която е постигнала нещо. Той не заслужава да се гордее с дете, за което е положил толкова малко усилия. Мисли си, че месечният чек и редките краткотрайни телефонни обаждания в работата ми са достатъчни, за да прикрият факта, че той почти не ме познава.

Той е баща *за две седмици в годината*.

Тъй като ни разделя голямо разстояние, за него е удобно да извинява отсъствието си в живота ми. Аз му гостувах по четиринайсет дни всяко лято, откакто навърших четири, но през последните три години изобщо не съм го виждала.

След като навърших шестнайсет и се присъединих към училищния отбор, волейболът стана още по-голяма част от ежедневието ми, затова престанах да се качвам на самолета, за да се видя с него. От три години измислям всевъзможни извинения, задето не мога да му гостувам.

Той се преструва на разочарован и разстроен.

Аз се преструвам на съжаляваща и заета.

Съжалявам, *Брайън*, но месечният чек за издръжка те прави отговорен човек; не те прави баща.

На вратата внезапно се заудря толкова силно, че се сепвам и извиквам. Извърщам се и през прозореца на всекидневната виждам хазаина. Обикновено нямаше да отворя на Гари Шелби, но в момента не съм в положение да го пренебрегна. Той знае, че съм будна. Наложил се да използвам телефона му, за да се обадя в полицията. Освен това трябва да реша какво да правя с тази кушетка. Повече не я искам в караваната.

Когато отворя вратата, Гари ми подава един плик и се мушва покрай мен, за да се спаси от дъжда.

– Какво е това? – питам.

– Предупреждение за изгонване.

Ако беше някой друг, а не Гари Шелби, щях да съм изненадана.

– Тя буквално току-що умря. Не можа ли да изчакаш поне една седмица?

– Тя закъснява три месеца с наема, а аз не давам под наем на тийнейджъри. Или ми трябва нов договор за наем с някой, навършил двайсет и една, или ти трябва да се изнесеш.

– Баща ми ѝ праща пари за наема. Как така сме закъснили с три месеца?

– Майка ти ми каза, че е спрял да ѝ изпраща чекове преди няколко месеца. Семейство Реналдо си търсят по-голямо жилище, така че възнамерявам да им позволя да се преместят в...

– Ти си мръсник, Гари Шелби.

Гари свива рамене.

– Това е бизнес. Вече ѝ изпратих две предупреждения. Сигурен съм, че ще намериш къде да отидеш. Не можеш да останеш тук сама, ти си само на шестнайсет.

– Миналата седмица навърших деветнайсет.

– Няма значение, трябва да си на двайсет и една. Това са условията за даване под наем на караваната. Както и редовно да се плаща наемът.

Сигурна съм, че има някаква процедура, преди да се стигне до съдебна заповед за изгонване, но е безсмислено да се боря, след като дори вече не желая да живея тук.

– С колко време разполагам?

– Ще ти дам една седмица.

Една седмица? Имам двайсет и седем долара и нямам абсолютно никъде, никакво място, където да отида.

– Не може ли да остана още два месеца? През август заминавам за колежа.

– Можеше, ако не бяхте закъснели с три месеца за наема. Но така ще станат пет месеца, а аз не мога да си позволя някой да живее тук почти половин година безплатно.

– Ти си такъв мръсник – промърморвам под нос.

– Вече се разбрахме за това.

Мислено прехвърлям списъка с приятелки, при които бих могла да живея през следващите два месеца, но Натали замина за колежа в деня след като се дипломирахме, за да започне предварителните летни курсове. Останалите от приятелките ми или прекъснаха обучението си и са на път да се превърнат в следващата Джанин, или семействата им няма да позволят да живея с тях.

Остава Бека, но тя има противен втори баща. Бих предпочела да живея с Гари, отколкото да бъда близо до онзи мъж.

Изборът ми се свежда до една последна възможност.

– Трябва да използвам телефона ти.

– Стана късно – заявява той. – Можеш да го използваш утре.

Профучавам покрай него и затрополявам надолу по стъпалата.

– Тогава и ти трябваше да почакаш до утре, за да ми кажеш, че съм бездомна, Гари!

Вървя под дъжда право към дома му. Гари е единственият в парка за каравани, който има стационарен телефон, и след като повечето от нас тук сме прекалено бедни, за да имаме мобилни телефони, всички използват телефона на Гари. При условие че не са закъснели с наема и не се стараят да го избягват.

Изминала е почти година, откакто за последен път се обадих на баща си, но все още помня номера му. Това е номер на мобилен телефон, който той има вече от осем години. Баща ми звъни в работата ми веднъж в месеца, но в повечето случаи аз избягвам обаждането му. Няма какво много да си кажа с един мъж, когото едва познавам, затова предпочитам да не му казвам лъжи като: „Мама е добре. Училището е добре. Всичко в работата е наред. Животът е супер“.

Преглъщам гордостта си, заседнала като голяма твърда буца на гърлото ми, и намирам номера му. Очаквам да се свържа с гласова поща, но баща ми вдига на второто позвъняване.

– Брайън Грим слуша.

Гласът му е дрезгав. Събудила съм го.

Прокашлям се.

– Ъ. Здравсти, татко.

– Бея? – Той звучи доста по-събуден и разтревожен, когато разбира, че съм аз. – Какво има? Всичко наред ли е?

Джанин умря е на върха на езика ми, но изглежда, не мога да изрека думите. Той едва познава майка ми. Изминало е толкова дълго време, откакто той е бил в Кентъки; последния път, когато я е видял, тя все още е била хубава и не е приличала на препъваш се скелет с празен поглед.

– Аха. Добре съм – лъжа аз.

Толкова е странно да го уведомя, че е умряла, по телефона. Ще почакам и лично ще му го кажа.

– Защо се обаждаш толкова късно? Какво е станало?

– Работя втора смяна и ми е трудно да се добера до телефона.

– Точно заради това ти изпратих мобилен телефон.

Той ми е изпратил мобилен телефон? Дори не си давам труд да го питам за това. Сигурна съм, че майка ми го е продала за наркотика, който сега е замръзнал във вените ѝ.

– Слушай – подхващам, – знам, че мина доста време, но се чудех дали не мога да ти дойда на гости, преди да започна занятията в колежа.

– Разбира се – отвърща той без колебание. – Назови деня и аз ще ти изпратя билет за самолета.

Поглеждам към Гари. Той е само на няколко крачки и зяпа гърдите ми, затова се извърщам от него.

– Надявах се, че мога да дойда утре.

От другата страна на линията се възцарява мълчание, сякаш той става от леглото.

– Утре? Сигурна ли си, че си добре, Бея?

Отмятам глава и затварям очи, докато отново го лъжа:

– Да. Джанин просто има нужда от малко... почивка. А и ти ми липсваш.

Той не ми липсва. Аз почти не го познавам. Но съм готова да кажа всичко, само час по-скоро да се махна от тук.

По линията се чува потракване на клавиши, сякаш баща ми пише на клавиатурата на компютър. Мърмори часове и имена на авиокомпаниите.

– Мога да ти взема билет за полета на „Юнайтед“ до Хюстън за утре сутринта. Ще трябва да бъдеш на летището след пет часа. Колко дни искаш да останеш?

– Хюстън? Защо Хюстън?

– Сега живея в Тексас. Вече стана година и половина.

Това навярно е нещо, което една дъщеря би трябвало да знае за баща си. Поне телефонният му номер беше същият.

– О. Да, забравих. – Стискам тила си. – Може ли засега просто да ми купиш еднопосочен билет? Не съм сигурна колко дълго ще остана. Може би няколко седмици.

– Добре, ще го купя сега. Просто намери утре сутринта служителя на „Юнайтед“ на летището и той ще ти разпечата бордната карта. Ще те чакам до багажната лента, когато се приземиш.

– Благодаря.

Приключвам разговора, преди той да успее да каже още нещо. Когато се обръщам, Гари сочи с палец към вратата.

– Аз мога да те закарам до летището – заявява той. – Обаче ще трябва да си платиш.

Ухилва се и начинът, по който извива устните си, кара стомаха ми да се преобърне. Когато Гари Шелби предлага да направи услуга на жена, тя не е срещу пари.

И ако трябва да разменям услуги с някого, за да ме закара до летището, предпочитам да е Дакота, отколкото Гари Шелби.

Свикнала съм с Дакота. Колкото и да го презирам, на него може да се разчита.

Вдигам отново слушалката и намирам номера на Дакота. Баща ми каза, че трябва да съм на летището след пет часа, но ако чакам, докато Дакота заспи, той може да не вдигне телефона. Трябва да се добера до там, докато все още имам възможност.

Въздъхвам облекчено, когато Дакота отговаря на обаждането. Звучи полусънено.

– Да?

– Здравсти. Нуждая се от услуга.

Настъпва тишина за няколко секунди, преди Дакота да каже:

– Наистина ли, Бея? Средата на нощта е.

Той дори не пита от какво имам нужда, нито дали съм доб-

ре. Мигом се ядосва. Трябваше да сложа край на това помежду ни още веднага, когато започна.

Прокашлям се.

– Трябва да ме закараш до летището.

Чувам как Дакота въздиша, сякаш съм нещо досадно за него. Знам, че не съм. Може и да не съм нещо повече от сделка за него, но съм сделка, на която той, изглежда, не може да се насити.

Чувам как леглото му проскърцва, когато сяда.

– Нямам никакви пари.

– Аз не... не ти се обаждам заради това. Трябва да ме закараш до летището. Моля те.

Дакота изпъшква, после казва:

– Дай ми половин час.

Затваря, аз също.

Минавам покрай Гари, като се старая да затръшна мрежестата врата, когато напускам дома му.

През годините се научих да не се доверявам на мъжете. Повечето от тези, с които съм имала работа, са като Гари Шелби. Бъз е свестен, но не мога да подмина това, че е създал Дакота. А Дакота е само по-добре изглеждащ и по-млад Гари Шелби.

Чувам, че хората говорят, че има добри мъже, но започвам да си мисля, че това е мит. Мислех, че Дакота е от добрите. Повечето от тях само изглеждат свестни външно, като Дакота, но под всички онези пластове кожа и подкожни тъкани във вените им тече поквара.

Когато се връщам у дома, оглеждам спалнята си, чудейки се дали изобщо има нещо, което бих искала да взема със себе си. Нямам много вещи за опаковане, затова грабвам няколко дрехи за преобличане, четката за коса и четката за зъби. Натъпквам дрехите в найлонови торби, преди да ги сложа в раницата си, за да не се намокрят, в случай че се наложи да стоя под дъжда.

Преди да изляза през вратата, за да чакам Дакота, свалям снимката на майка Тереза от стената. Опитвам се да я набутам в раницата, но не успявам. Грабвам още една найлонова торба, пъхам снимката вътре и излизам с нея от караваната.